MEMORIÆ POSTUMÆ
FOEMINÆ
LECTISSIMÆ CASTISSIMÆQVE
D. BARBARÆ RECHEL-VIZIÆ,
VIRI NOBILISSIMI atq; AMPLISSIMI,
D. GEORGII HÜBENERI,
Regiæ Civitatis Thorunensis Cos.
& h. t. Prætoris, Scholarchæ, ut & Qvæstoris
gravissimi,
CONJUGIS DESIDERATISS.
Anno Æræ Christianæ M. DC. LXXVIII.
Pridie Id. Septembr. in puerperio denatæ,
ac XVII. Kal. Octobr. ad D. Mariæ
solemni ritu tumulandæ,
tributum
à
Gymnasii Professoribus.

THORUNI, *Imprimebat* Joh. Cœpselius, *G.T.*

SI qvid in humanâ miserum vis dicere vitâ,
Ullum vix inter cætera majus erit;
Qvàm, qvod Res etiam jucundæ, de qvibus alma
Gaudia speramus, deliciasq; meras,
Sæpius in casus abeunt mœrore refertos,
Mellaq; dum pavidô dulcia corde cupis,
Nil capias aliud, qvam tristia fella dolorum
Qvæ mentē, & corpus, reddere mœsta solent.
Rebus in humanis verò qvid gratius extat,
Conjuge qvàm castâ, qvàm qvoq; prole frui?
Hoc Princeps, miles, opifex, mercator, & optat,
Doctus & indoctus, rusticus optat idem.
Hâc fini metîre vias, hâc rura fatigas,
Hâc Tibi difficilis vix labor ullus erit.
Sed qvantus Tibi sæpe venit gustandus amaror,
Qvando simul Fœtus, ipsaqve Mater obit.
Tristius hoc Fatum, multi sensêre Piorum,
Qvod Te nūc pariter, VIR VENERANDE, premit.
Gaudia sperabas, qvæ luctus occupat ingens;
Mella in fella, eheu! degenerare vides!
Fœtus & Uxor obit! Sed non obiisse vel illum,
Aut hanc, ast magis hinc tantū abiisse putes.
Hinc, ubi dulcorem semper comitantur acerba,
Hinc, ubi nec certū nec stabile omne bonum.

In

In Cœlos abiêre, putes, ubi Fœtus & Uxor
Jubila lætitiæ non peritura capit.
Tu Te nunc ostende VIRUM, qvi pectore firmo
Nubila, neve minus ferre serena qveat.
Nil periit, præiit potiùs par nobile, qvò nos
Olim, sed lætâ mente seqvemur eos.

Sympathias & consolationis ergò
l. mq́ʒ scr.

J. N.

QVàm Tua præcipiti, VIR Consultissime, *luctu*
Gaudia diminuit deliciasq́ʒ DEUS!
Qvi modò Connubii seras Tibi carmine tædas
Gratulor, ac primùm destino metra Patri;
Te fleo, qvod gemino pullatum funere cerno,
Et Matri & Soboli qvi citò justa facis.
Plena spei, carâ qvod Te factura parentem
Prole sit, ut pomis arbor onusta suis,
Concidit exanimis Tibi dilectissima Conjux,
Atqve domus Soboli fit tumulusq́ʒ suæ.
Occidit heu! viridi multùm fraudata juventâ,
Nec possunt nostræ flectere fata preces.
Nil ingens animus sociæ, nil cognita virtus
Proficit, ut valeant fœdera sancta tori.
Qvi pretium ponis fidei, qvi moribus, hujus
Conjugii poteris de brevitate qveri.

 Sed

Sed si tam celeri fas est properâsse volatu,
Non aliâ decuit fata venire viâ.
Casta virago pio partu dum concidit, ipsa
Haud potuit letho nobiliore mori.

M. ERNESTUS König / *Rector Gymn.*

QVis nunc, ô nostri venerande Patrone Lycei,
Tristibus heu! lacrymis ora rigare vetet?
Luctisonos imo gemitus de pectore mitte;
Anxia crudeli pectora plange manu:
Ædibus infaustam mœstus præfige cupressum;
Atræ sit nocti concolor ipsa domus.
Nemo potest tantas meritò damnare qverelas,
Hos vitio planctus vertere nemo potest.
Decidit è claro nunqvam temerata corona
Vertice; subversa est firma columna domûs.
Occubuit conjux, magnis virtutibus olim
Qvæ solita est totam condecorare domum.
Nulla dies unqvam, nulla unquam transiit hora
Qvâ domus haut promptam senserit ejus opem.
Conjugii eduxit benè pignora cara prioris,
Inq; novum nulli cessit amore Virum.
Extollat laudetq; superstitiosa vetustas
Tot Grajas, Latias, Barbaricasq; nurus.
Non tamen Alcestis Nostram, non Iphias ipsa,
Dotibus in multis exsuperare qveant.
Tantas virtutes comitata est gratia cœli,
In Te transfundens divite cuncta sinu.
Propterea Te felicem celebravimus omnes
Cum concessa Tibi tanta marita fuit.

Sed

Sed nimium fallax harum constantia rerum
  Humanas subitò vertere sveta vices!
Alter conjugii tantummodò volvitur annus
  Et jam cuncta simul præcipitata ruunt.
Dulcia sperasti socialis pignora lecti
  Qvæ generis vestri sera propago forent.
Nunc tollunt sobolem, tollunt qvoq; Fata Parentem,
  Deniq; spes tollunt contumulantq; tuas.
Hæc igitur qvidni possent excire dolorem
  Hæc, hæc divina vulnera facta manu?
Non nego. Nec possum tristes prohibere qverelas;
  Est tamen in rebus certus ubiq; modus.
Desine funestis igitur tua pectora curis
  Desine crudeli dilacerare metu.
Amitti ne crede diem, sunt altera nobis
  Sidera, sunt summi limina sancta poli.
Hic nos exspectant post multas gaudia curas,
  Exspectant dulces perpetuiq; dies.

M. CHRISTOPH. Hartknoch/
Gymn. Prof.

ERgone dilectam, VENERANDE SCHOLARCHA, Maritã
  Tu qvoq; jam tumulo condis, & ora rigas?
Tam citò Delicias nigri violentia fati
  Sustulit, atq; novi fœdera sancta tori?
Sperabas teneram dum, maxima gaudia, prolem,
  Incrementa Domûs, dulcis amoris opes,
Dum propè scandebas felicis culmina Sortis,
  Franguntur celsi, morte furente, gradus.
Nectareos nondum latices gustare licebat,
  Nec Bona, terrestris qvæ Paradisus habet;

Et jam

Et jam luctus adest, Eurusq; Notusq; procellas
Attollunt, tremulam concutiuntq; ratem.
Exanimes uxor, Mater sobolesq; tenella,
Ante oculos, eheu, corcula bina, jacent.
BARBARA chara, Domûs rarum decus atq; corona.
Qvæ Tibi Abigail, Sara, Rebecca fuit.
Siccine sunt hominum tenui pendentia filo
Omnia? Nil firmum siccine Mundus habet?
Qvid mirum, siqvis tanto spoliatus amore,
Vulneret ungve genas, fletibus ora lavet?
Dilectam velut Euridicen miserabilis Orpheus
Qværens, ad stygios transiit usq; lacus.
Tartareum flexit Ditem, rabidasq; cohortes,
In lacrymas citharâ carminibusq; suis:
Sic qvoq; flebilibus moveas hominesq; Deosq;,
Planctibus, & luctu saxa ferasq; trahas.
Plangimus, heu, tecum, Sortemq; dolemus acerbam,
Et calido Cineri debita justa damus.
O spes fallaces! ô gaudia vana! perennem
Nemo fortunam qværat in orbe sibi.
Ast licet hoc plenum mœroris Funus, & ipsa
Mors Sociæ nunqvam sit lacrymanda satis:
Non tamen absq; DEO, qvi nostræ tempora vitæ
Et necis æterno temperat arbitrio.
Plangendum paucis igitur, cùm debita simus
Turba DEO, qvi nos curat, amatq; Bonus.
Sic fuit in fatis, fuit hæc divina voluntas,
Cui contra nullus dicere debet homo.
Ut Domino placuit, sic factum. Nomen honore
Illius sanctum nos celebrare decet.
Credo, Tibi placuit vehementer cara Marita;
Cœlesti placuit sed mâgis illa Patri.

Æthe-

Ætherio felix ea nunc ſpaciatur Olympo,
Et ſine fine, velut lucida ſtella, micat.
Ne, qvæſo, doleas, illam poſt triſtia fata,
Æternis opibus deliciisq; frui.
Omnipotens rerum Servator & Auctor ab ævo,
Sarciet hæc multo fænore damna TIBI.
Atq; Relictorum curam geret ille paternam,
Et dabit, ut poſt hæc nubila Phœbus eat.
Spes confiſa DEO neſcit confundere qvenqvam:
In lacrymis etiam læta venire ſolet.

In honorem piè defunctæ & ſolatium Nobiliſſ. Ampliſſimiq; Dn. Vidui,
σύνϑρηνος appoſuit
WENCESLAUS JOHANNIDES,
Gymn. Thorun. P.P.

O Spes inanes! votaq; præcoci
Subverſa fato! Conſulis Optimi.
Rotatur Euripo dolorum,
Nec lacrymæ medicamen addunt.
Cùm triſtis iſto contumulat loco,
Cum prole Matrem, qvæ tumulus priùs
Eſt facta prolis qvàm Genitrix,
Excidium generis tuetur.
Sacro Parentis tùm venerabili
Orbatur illo nomine, nec cluet
Maritus. Ut Turtur gemiſcit
Cùm ſobolse perit aut doloſis
Compar ligatur funibus aucupis;
Sic Conſul orbus Conjuge proleq;
Gemiſcet. Ut Cycnus ſagittâ
Sancius; ore canet lugubri.

Ah

Ah! unde threnos incipiam meos?
Qvæ prima se vox pectore proferet
Viasq; laxabit qverelis?
Cùm mea proh! cecidit marita.
Nunqvamne posthac amplius, ô mea,
Nunqvamne posthac conspiciam tuos
Vultûs amicos. Fila vitæ
Atropos & Lachesis secate.
Jamjam valebunt gaudia, tùm joci,
Et omne qvicqvid dulce fuit mihi.
Adeste fletûs jam perennes.
Perpetui sine lege luctûs
Adsint. Perennis regula casuum
O sempiterni provida numinis
Mens! summa sternis derepentè
Et repetis data cùm placebit.
Reddo paternâ qvam dederas manu
O Numen & cum foenore Conjugem
Hâc in ruinâ tu memento
Me trepidum solidare Christe.

J. Rezik.